

Sygn. akt II AKa 57/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSA – Marek Motuk

Sędziowie SA - Dorota Tyrła

SO (del.) - Grzegorz Miśkiewicz (spr.)

Protokolant sekr. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej- Tomali

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2018 r.

sprawy:

1) *P. D., syna J. i J. zd. H. urodz. (...) w B.*

oskarżonego o czyny z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. (x2), art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. (x 3);

2) *S. K., syna J. i B. zd. S., urodz. (...) w W.,*

oskarżonego o czyny z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 56 ust. 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

3) *A. D., syna F. i E. zd. D., urodz. (...) w K.,*

oskarżonego o czyny z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

4) *B. P., syna Z. i Z. zd. W., urodz. (...) w R.,*

oskarżonego o czyny z art. art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

5) *R. B., córki A. i W. zd. J., urodz. (...) w W.*

oskarżonej o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

6) *Ł. R., syna M. i B. zd. W., urodz. (...) w P.*

oskarżonego o czyny z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. i art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 17 lipca 2017 r. sygn. akt XVIII K 268/16

1. wyrok w zaskarżonej części zmienia w pkt XLVI (zarzut z pkt XXVI) w ten sposób, że ustala, iż oskarżony A. D. dopuścił się przypisanego mu czynu w okresie między 11 maja 2013 r. a końcem roku 2013; w pozostałym zakresie wyrok w odniesieniu do oskarżonych P. D., S. K., A. D., B. P., R. B. i Ł. R. utrzymuje w mocy;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S., Ł. K., K. K. - Kancelarie Adwokackie w W., kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym z 23 % VAT tytułem kosztów obrony sprawowanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

3. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłaty w następujących wysokościach:

- od oskarżonego P. D. - kwotę 800 (osiemset) złotych

- od oskarżonego A. D. - kwotę 800 (osiemset) złotych

- od oskarżonego B. P. - kwotę 800 (osiemset) złotych

- od oskarżonego S. K. - kwotę 700 (siedemset) złotych

- od oskarżonego Ł. R. – kwotę 700 (siedemset) złotych

- od oskarżonej R. B. - kwotę 500 (pięćset) złotych

oraz obciąża oskarżonych pozostałymi kosztami postępowania odwoławczego w częściach na nich przypadających.

Sygn. akt II AKa 57/18

UZASADNIENIE

P. D. został oskarżony o to, że:

IX. w okresie od 7 do 9 lutego 2015 r., działając wspólnie i w porozumieniu z R. T. i M. F. oraz w ramach ustalonego podziału ról, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środka odurzającego w postaci heroiny o łącznej wadze 998,57 g netto w ten sposób, że po uprzednim zakupie w/w środka odurzającego przez R. T. od nieustalonej osoby na terenie Holandii i jego przywozie przez M. F. na terytorium Polski, bezpośrednio po tym odebrał we W. w/w środek odurzający, a następnie z R. T. przewiózł do W., po czym usiłował wprowadzić go do obrotu poprzez udzielanie części ww. narkotyku nieustalonym osobom, jednakże nie zdołał zrealizować zamierzonego celu wobec zatrzymania go przez funkcjonariuszy Policji,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk,

X. w październiku 2013 r., działając wspólnie i w porozumieniu z R. T., S. B. (1) oraz A. D. w ramach ustalonego podziału ról, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy o łącznej wadze 1 kg netto w ten sposób, że po uprzednim dwukrotnym zakupie po 0,5 kg za łączną kwotę nie mniejszą niż 36 tys. euro (co stanowiło równowartość 150.120 zł) w/w środka odurzającego od R. T. na terenie Holandii i jego przywozie przez A. D. na terytorium Polski, odebrał w/w środek odurzający, a następnie dwukrotnie wprowadził do obrotu w M. poprzez sprzedaż za kwotę nie mniejszą niż 41 tys. euro na rzecz nieustalonej osoby o ps. (...), przy czym uzyskał od nabywcy tylko z pierwszej transakcji korzyść majątkową w kwocie 20,5 tys. euro (co stanowiło równowartość 85 485 zł),

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk;

XI. w okresie od września do grudnia 2014 r., działając wspólnie i w porozumieniu z R. T., S. B. (1) oraz A. D. w ramach ustalonego podziału ról, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 4 kg netto amfetaminy w ten sposób, że telefonicznie uzgodnił z R. T. cenę, ilość i rodzaj w/w substancji, która następnie została zakupiona przez S. B. (1) od R. T. na terenie Holandii za kwotę 4400 euro (co stanowiło równowartość 18.348 zł) i przemieszczona przez A. D. na terytorium Polski, przy czym z przedmiotowej transakcji osiągnął od R. T. korzyść majątkową w kwocie 600 euro (co stanowiło równowartość 2502 zł),

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

XII. w grudniu 2014 r., działając wspólnie i w porozumieniu z R. T. oraz w ramach ustalonego podziału ról, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 600 g netto oraz substancji psychotropowej w postaci ekstazy w ilości nie mniejszej niż 70 tabletek, w ten sposób, że po uprzednim zakupie środka odurzającego za kwotę 16 tys. euro (co stanowiło równowartość 66.400 zł) oraz substancji psychotropowej za kwotę nie mniejszą niż 525 euro (co stanowiło równowartość 2.179 zł) na terenie Holandii oraz ich przywozie przez R. T. na terytorium Polski, bezpośrednio po tym wprowadził je do obrotu w M. poprzez przekazanie części narkotyków nieustalonym osobom, oraz w n/n miejscowości położonej w województwie (...) poprzez sprzedaż pozostałej części narkotyków za pośrednictwem S. B. (1) nieustalonej osobie za kwotę nie mniejszą niż 27,6 tys. euro (co stanowiło równowartość 114.540 zł),

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XIII. w okresie od czerwca do września 2014 r. działając w krótki odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie

znacznej ilości środka odurzającego w postaci 2 kg netto marihuany w ten sposób, iż dwukrotnie dokonał zakupu 1 kg netto marihuany we W. od nieustalonej osoby o imieniu S. za kwotę 7 tys. zł, a następnie dwukrotnie w miejscowości J. sprzedał w/w środki M. K. za kwotę 8,5 tys. zł,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

XIV. w okresie od czerwca do września 2014 r., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci 1 kg netto marihuany w ten sposób iż dokonał zakupu w/w środka we W. od nieustalonej osoby o imieniu S. za kwotę 7 tys. zł, a następnie w R. sprzedał go S. K. za kwotę 8,5 tys. zł,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

XV. w bliżej nieokreślonym czasie, w latach 2011 - 2013 w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci 4 kg netto marihuany w ten sposób iż dokonał zakupu w/w środka w trzech partiach od mężczyzny o imieniu T. ps. (...) za łączną kwotę 50 tys. zł, a następnie w okolicach K., T. i B. sprzedał go S. B. (1) za łączną kwotę 56 tys. zł,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

S. K. został oskarżony o to, że:

XXI. w dniu 31 marca 2016 roku na terenie nieruchomości nie posiadającej oznaczenia, położonej w miejscowości D. na rogu ulic (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze 1907,04 g netto, zaliczany zgodnie z załącznikiem nr 1 do w/w ustawy do środków odurzających grupy I-N-I i IV-N,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

XXII. w okresie od czerwca do września 2014 r., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste zaliczanych zgodnie z załącznikiem do w/w ustawy do środków odurzających grup I-N oraz IV-N o masie 1 kg netto, w ten sposób iż dokonał zakupu w/w środka w R. od P. D. za kwotę 8,5 tys. zł, a następnie w nieustalonym miejscu sprzedał go nieustalanej osobie,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii ;

A. D. został oskarżony o to, że:

XXIII. w październiku 2013 r., działając wspólnie i w porozumieniu z S. B. (1) i innymi ustalonymi osobami w ramach ustalonego podziału ról, wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzwspólnotowego przewozu znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy o łącznej wadze 1 kg netto w ten sposób, że po dwukrotnym zakupie w/w środka odurzającego przez S. B. (1) i P. D. od R. T. na terenie Holandii w partiach po 0,5 kg, przetransportował samochodem marki N. ten środek na terytorium Polski, a następnie przekazał go S. B. (1) celem dalszej dystrybucji, przy czym otrzymał korzyść majątkową w łącznej kwocie 3 tys. zł, przy czym czyn ten popełnił w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 29 marca 2012 roku sygn. akt V K 225/11 za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

XXIV. w okresie od września do grudnia 2014 r., działając wspólnie i w porozumieniu z S. B. (1) i innymi ustalonymi osobami w ramach ustalonego podziału ról, wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzwspólnotowego przewozu znacznej ilości środka psychotropowego w postaci amfetaminy o wadze 4 kg netto w ten sposób, że po zakupie w/w substancji psychotropowej przez S. B. (1) i P. D. od R. T. na terenie Holandii przetransportował samochodem marki N. tę substancję psychotropową na terytorium Polski, otrzymując korzyść majątkową w postaci nieustalonej ilości substancji psychotropowej, a następnie pozostałą część odkupił od S. B. (1) w partiach 20-30 g w przeciągu krótkiego czasu, celem dalszej dystrybucji, przy czym czyn ten popełnił w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 29 marca 2012 roku sygn. akt V K 225/11 za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

XXV. w bliżej nieokreślonym okresie czasu, jednakże nie wcześniej niż w grudniu 2014 r. w bliżej nieustalonej miejscowości na terenie województwa (...), działając wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci tzw. ekstazy w ilości nie mniejszej niż 70 tabletek, w ten sposób, iż nabył w/w substancję psychotropową od S. B. (1) w kwocie 8-10 zł za sztukę, celem dalszej dystrybucji, przy czym czyn ten popełnił w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 29 marca 2012 roku sygn. akt V K 225/11 za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

XXVI. w bliżej nieokreślonym czasie, w latach 2011-2013, w bliżej nieustalonej miejscowości na terenie województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci 100 g ziela konopi innych niż włókniste, w ten sposób iż, zakupił w/w środek od S. B. (1) za kwotę 1800 zł, celem dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

B. P. został oskarżony o to, że:

XXVIII. w grudniu 2014 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z S. B. (1) i innymi n/n osobami, w ramach ustalonego podziału ról, wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzwspólnotowego przewozu znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy o łącznej wadze 600 gram, w ten sposób, iż po otrzymaniu w/w środka od S. B. (1) w miejscowości M., przetransportował go wraz n/n mężczyzną na terytorium Słowacji, celem dalszej dystrybucji, za kwotę nie mniejszą niż 28.000 Euro, przy czym czyn ten popełnił w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 12 lipca 2013 roku sygn. akt V K 71/13 za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

R. B. została oskarżona o to, że:

XXIX. w dniu 8 lutego 2015 r. w M. i w W., działając w zamiarze, aby P. D. i R. T. dokonali czynu zabronionego polegającego na wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości środka odurzającego w postaci heroiny o wadze 998,57 g netto wbrew przepisom art. 33-35, art. 37 i art. 40 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, swoim zachowaniem ułatwiła jego popełnienie w ten sposób, że umówiła się na spotkanie z w/w mężczyznami w swoim miejscu zamieszkania w M., przyjęła od nich próbkę heroiny celem przetestowania jej właściwości, a następnie pozostając w bezpośrednim kontakcie telefonicznym z P. D. i R. T. szukała nabywców w/w środka odurzającego będąc w posiadaniu tej próbki,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Ł. R. został oskarżony o to, że:

XXX. w bliżej nieokreślonym czasie, w latach 2011-2013, w miejscowościach Ł. i W., na terenie województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci 3900 g marihuany w ten sposób iż, zakupił w/w środek od S. B. (1) za łączną kwotę 70.200 zł, celem dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

XXXI. w dniu 2 czerwca 2016 roku w G. przy ul. (...), woj. (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 0,47 grama brutto, zaliczanych zgodnie z załącznikiem do w/w ustawy do środków odurzających grup I-N oraz IV-N, przy przyjęciu wypadku mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem w dniu 17 lipca 2017 r. sygn. akt XVIII K 268/16:

XVII. oskarżonego **P. D.**, po przyjęciu, iż usiłował wprowadzić do obrotu 998,57 g heroiny poprzez sprzedaż nieustalonym osobom, uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IX a/o wyczerpującego dyspozycje art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

XVIII. oskarżonego P. D. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt X a/o wyczerpującego dyspozycje art. 55 ust. 3 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

XIX. na podstawie art.45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości odniesionej korzyści majątkowej, zasądzając od P. D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 42.742,50 (czterdzieści dwa tysiące siedemset czterdzieści dwa 50/100) złote;

XX. oskarżonego P. D. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XI a/o wyczerpującego dyspozycje art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

XXI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości odniesionej korzyści majątkowej, zasądzając od P. D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.502 (dwa tysiące pięćset dwa) złote;

XXII. oskarżonego P. D. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XII a/o wyczerpującego dyspozycje art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

XXIII. na podstawie art.45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości odniesionej korzyści majątkowej, zasądzając od P. D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.320 (trzy tysiące trzysta dwadzieścia) złotych;

XXIV. oskarżonego P. D. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XIII a/o wyczerpującego dyspozycje art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie z art. 56 ust. 3 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. w zw. z art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

XXV. na podstawie art.45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości odniesionej korzyści majątkowej, zasądzając od P. D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 17.000 (siedemnaście tysięcy) złotych;

XXVI. oskarżonego P. D. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XIV a/o wyczerpującego dyspozycje art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. w zw. z art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

XXVII. na podstawie art.45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości odniesionej korzyści majątkowej, zasądzając od P. D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 8.500 (osiem tysięcy pięćset) złotych;

XXVIII. oskarżonego P. D. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XV a/o wyczerpującego dyspozycje art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. w zw. z art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

XXIX. na podstawie art.45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości odniesionej korzyści majątkowej, zasądzając od P. D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 56.000 (pięćdziesiąt sześć tysięcy) złotych;

XXX. na podstawie art.85, 86 § 1 k.k. orzekł karę łączną wobec P. D. 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

XXXIX. oskarżonego **S. K.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XXI a/o, wyczerpującego dyspozycje art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XL. oskarżonego S. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XXII a/o, z tym, że z opisu przypisanego czynu wyeliminował sprzedaż w nieustalonym miejscu nieustalonej osobie, tj. czynu wyczerpującego dyspozycje art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

XLI. na podstawie art.85, 86 § 1 k.k. orzekł karę łączną wobec S. K. 2 (dwóch) lat 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XLII. oskarżonego **A. D.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XXIII a/o, z tym, że przyjął, że A. D. dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środka odurzającego, tj. czynu wyczerpującego dyspozycje art. 55 ust. 3 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

XLIII. na podstawie art.45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości odniesionej korzyści majątkowej, zasądzając od A. D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.000 (trzy tysiące) złotych;

XLIV. oskarżonego A. D. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XXIV a/o, z tym, że przyjął, że A. D. dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej, tj. czynu wyczerpującego dyspozycje art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

XLV. oskarżonego A. D. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XXV a/o, wyczerpującego dyspozycje art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

XLVI. oskarżonego A. D. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XXVI a/o, wyczerpującego dyspozycje art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

XLVII. na podstawie art.85, 86 § 1 k.k. orzekł karę łączną wobec A. D. 4 (czterech) lat 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych,

LI. oskarżonego **B. P.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XXVIII a/o, z tym, że przyjął, że B. P. dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości środka odurzającego z terytorium Polski do Słowacji, tj. czynu wyczerpującego dyspozycje art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wymierzył mu karę 3 (trzech) lat 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

LII. oskarżoną **R. B.** uznał za winną popełnienia czynu zarzuconego jej w pkt XXIX a/o, wyczerpującego dyspozycje art.18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

LIII. na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art.69 §1 i 2, art.70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec R. B. warunkowo zawiesił na okres 4 (czterech) lat próby;

LIV. oskarżonego **L. R.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XXX a/o, wyczerpującego dyspozycje art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 56 ust. 3

ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

LV. oskarżonego Ł. R. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXI a/o, wyczerpującego dyspozycje art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

LVI. na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 §1 i 2, art.70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec Ł. R. warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby;

LVII. na podstawie art.73 § 1 k.k. w okresie próby oddał Ł. R. pod dozór kuratora ;

LVIII. na podstawie art.85, 86 § 1 k.k. orzekł wobec Ł. R. karę łączną 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równą grzywnie w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

LIX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył okresy tymczasowego aresztowania:

- P. D. od dnia 9 lutego 2015 r. do dnia 24 czerwca 2015 r.

- S. K. od dnia 31 marca 2016 r. do dnia 3 sierpnia 2016 r.

- B. P. od dnia 2 czerwca 2016 r. do dnia 26 lipca 2016 r.

LX. na podstawie art.63 § 2 k.k. na poczet orzeczonych kar grzywny zaliczył okresy:

- zatrzymania R. B. w dniu 19 listopada 2015 r., uznając karę za wykonaną w wymiarze 2 (dwóch) stawek

- tymczasowego aresztowania Ł. R. od dnia 2 do 30 czerwca 2016 r., uznając karę za wykonaną w wymiarze 58 (pięćdziesięciu ośmiu) stawek dziennych;

LXI. na podstawie art.70 ust 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych zarejestrowanych w wykazie Nr I/3/15/N/ (...) pod poz. 1, (k. 1400), w wykazie Nr II/10/15/P/ (...) (k.1401-1402) pod poz. 14, 18, 23, 24, 27; w wykazie nr III/145/15/P/ (...) (k.2084) pod poz. 1, w wykazie nr X/24/16/N/ (...) (k.3250) pod poz. 50,51; w wykazie nr VI 22/16/N/ (...) (k.3256) pod poz. 42, w wykazie nr VII/23/16/N/ (...) (k.3262) pod poz.43;

LXII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe opisane w wykazie Nr II/10/15/P/ (...) (k.1401-1402) pod poz. 1-6, 15-17, 19 - 22 nakazał zwrócić P. D., pod poz. 8, 9, 11 zwrócił R. T., pod poz. 10, 25 nakazał zwrócić Hotelowi (...) ul. (...) (...)-(...) W., pod poz. 26 nakazał zwrócić Hotelowi (...) ul. (...) (...)-(...) O., w wykazie nr XI/94/16/P/ (...) (k.3251-3252) pod poz. 52-55 nakazał zwrócić S. K., w wykazie nr IX/93/16/P/ (...) (k. 3254) pod poz.46-48 nakazał zwrócić B. P., w wykazie nr VI 22/16/N/ (...) (k.3256) pod poz. 41, w wykazie nr VIII/92/16/P/ (...) (k.3261) pod poz.44 i 45 nakazał zwrócić Ł. R., w wykazie nr IV/90/16/P/ (...) (k.3258) poz. 29 nakazał zwrócić M. K.;

LXIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. i adw. K. K. kwoty po 1740 (tysiąc siedemset czterdzieści) złotych + VAT, na rzecz adw. Ł. K. kwotę 1440 (tysiąc czterysta czterdzieści) złotych + VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu;

LXIV. zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat od oskarżonych P. D., A. D., B. P. kwoty po 800 (osiemset) złotych, od oskarżonych R. T., S. B. (1), S. K., Ł. R. kwoty po 700 (siedemset) złotych, od oskarżonego M. K. kwotę 600 (sześćset) złotych, od oskarżonej R. B. kwotę 500 (pięćset) złotych i obciąża ich pozostałymi kosztami sądowymi w częściach nań przypadających.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego P. D. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmiernie wymierzoną karę pozbawienia wolności w następstwie pominięcia zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności w zarzutach pkt 17, 18, 20, 22 wyroku pomimo stosowania tej instytucji przy zarzutach z pkt 24, 26, 28 i nie uwzględnienia tym samym postawy oskarżonego w postępowaniu jurysdykcyjnym oraz jego stanu chorobowego zagrażającego życiu.

Na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku opisanego w jego komparycji w pkt 30 i wymierzenie kary łącznej przy uwzględnieniu zasady pochłaniania to znaczy kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego S. K.:

I. na podstawie art. 425 § 1, 2 i 3 k.p.k., art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego S. K., tj. pkt. XXXIX, XL i XLI wyroku;

II. na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 7, 410 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na dowolnej a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie głównej, co doprowadziło do błędnego ustalenia, iż oskarżony uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ten sposób, że dokonał zakupu ww. środka w R. od P. D. za kwotę 8.500 zł, mimo iż wnioski taki nie wynika z całokształtu ujawnionego materiału dowodowego w sprawie;

III. na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił:

a) rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy w stosunku do stopnia winy oskarżonego i do społecznej szkodliwości przestępstwa, a także w relacji do celów jakie kara to powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania.

Wskazując na powyższe zarzuty:

IV. na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej pkt XL poprzez uniewinnienie oskarżonego S. K. od zarzucanego mu czynu uczestniczenia w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ten sposób, że dokonał zakupu ww. środka w R. od P. D. za kwotę 8.500 zł, tj. czynu stypizowanego w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

b) zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej pkt XXXIX i XLI poprzez uchylene kary łącznej i o wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 69 § 1 i art. 70 § 1 k.k. o wydatne złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności poprzez orzeczenie warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres 3 lat próby, w związku z popełnionym przez niego czynem z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

V. wniósł o zasądzenie kosztów obrony świadczonej z urzędu z uwzględnieniem podatku Vat nieopłaconej ani całości ani w części.

Obrońca oskarżonego A. D. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj.:

1) art. 7 k.p.k. oparcie orzeczenia o winie oskarżonego A. D. w zakresie zarzuconych mu czynów tylko i wyłącznie na wyjaśnieniach oskarżonego S. B. (1), którym Sąd nadał walor wiarygodności, podczas gdy rzeczony wyjaśnienia nie spełniają podstawowych standardów wypracowanych w orzecznictwie, a pozostali współoskarżeni nie rozpoznali w osobie A. D. kuriera S. B. (1), a w konsekwencji nie sposób uznać ich za wiarygodne, a tym samym nie mogą one stanowić podstawy uznania oskarżonego na winnego zarzucanych mu czynów;

2) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie w treści uzasadnienia, dlaczego dowód z wyjaśnień oskarżonego S. B. (1) może stanowić jedyny dowód winy oskarżonego A. D. oraz dlaczego wskazane przez A. D. alibi dotyczące pobytu w zakładzie karnym nie jest wystarczające dla uznania braku winy w odniesieniu do zarzutu XXVI a/o

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego B. P. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. mające wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszenie przepisów postępowania tj.:

a) art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez oparcie zaskarżonego orzeczenia jedynie na części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ujawnionego w toku postępowania i obdarzanego przez Sąd walorem wiarygodności i mocy dowodowej poprzez pominięcie przez Sąd I Instancji protokołu z przesłuchania S. B. (1) znajdującego się na kartach 2699 - 2702 - tom XIV,

b) art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego S. B. (1), poprzez przyjęcie, iż jego wyjaśnienia w zakresie w jakim dotyczą udziału B. P. w zdarzeniu opisanym w punkcie XXVIII aktu oskarżenia, są wiarygodne, logiczne i spójne a oskarżony S. B. składając przedmiotowe wyjaśnienia nie miał interesu w bezpodstawnym pomówieniu B. P.;

c) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego B. P., sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania polegającej na bezpodstawnym przyjęciu, że wyjaśnienia w/w oskarżonego są niewiarygodne i stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony;

2. błąd w ustaleniach faktycznych sprawy polegający na nieusprawiedliwionym przyjęciu, że B. P. w grudniu 2014 r. spotkał się z S. B. (1) w miejscowości K. a następnie wspólnie z innymi osobami przewiózł przez granicę polsko-słowacką środki odurzające w postaci 600g kokainy, a tym samym dopuścił się zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXVIII aktu oskarżenia.

Mając na uwadze powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Warszawie.

Obrońca R. B. wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania karnego mogących mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 4, 7 i 410 k.p.k. przez dokonanie dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonej przejawiających się w bezpodstawnej odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej złożonym w toku rozprawy głównej,

- art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. w z art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie i zaniechanie analizy wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów, brak należytego rozważenia materiału sprawy co wyrażało się w szczególności poprzez wyciągnięcie z materiału dowodowego sprawy tj. wyjaśnień R. T. oraz P. D. wniosków z niego nie wynikających, a mianowicie, iż oskarżona R. B. podjęła jakiegokolwiek czynności mające na celu ułatwienie w/w oskarżonym popełnienie czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wynikający z naruszenia powyższych przepisów błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiący podstawę orzeczenia, a polegający na nieuprawnionym przyjęciu:

- iż oskarżona podjęła działania mające na celu ułatwienie R. T. oraz P. D. popełnienie inkryminowanego czynu,
- że oskarżona działała umyślnie z zamiarem aby P. D. i R. T. dokonali czynu zabronionego polegającego na wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości środków odurzających, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżona kierowana poczuciem strachu pozorowała, że podejmuje czynności wskazane przez w/w oskarżonych, natomiast sama nigdy nie miała zamiaru ułatwić swoim zachowaniem popełnienia oskarżonym czynu z art. 56 par. 3 ust. o przeciwdziałaniu narkomanii, a tym bardziej nie przewidywała takiej możliwości i nie godziła się na to,

W konkluzji wniósł o zmianę w/w wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Obrońca oskarżonego Ł. R. wyrokowi zarzucił obrazę prawa karnego procesowego, mającą wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., wyrażająca się w wadliwym zdezawuowaniu wyjaśnień Ł. R. w odniesieniu do konsekwentnie przyznawanej przez niego ilości narkotyków, które otrzymał łącznie od S. B. (1) (czyn przypisany w pkt LIV wyroku), z jednoczesnym oparciem odmiennych ustaleń co do tejże ilości wyłącznie w oparciu o wyjaśnienia S. B. (1), które w odniesieniu do tego elementu były zmienne, niespójne i niekonsekwentne, z jednoczesnym zdeprecjonowaniem znaczenia konfliktu istniejącego pomiędzy S. B. (1) a Ł. R., o którym wyjaśniał Ł. R., co doprowadziło do wadliwych ustaleń w przedmiocie ilości środków otrzymanych przez Ł. R. i miało wpływ na surowszy wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego.

Nadto, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k., ww. wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia i odnoszący się do czynu przypisanego Ł. R. w pkt LV wyroku, wyrażający się w wadliwej ocenie, że posiadana przez oskarżonego marihuana w ilości 0,47 g brutto nie była przeznaczona na jego własny użytek oraz że stopień społecznej szkodliwości tego czynu czynił niezasadnym umorzenie postępowania w oparciu o art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 k.p.k., wniósł o zmianę opisu czynu przypisanego Ł. R. w pkt LIV sentencji wyroku, poprzez zastąpienie wskazanej ilości 3900 g marihuany, ilością 300 - 400 g tego środka, a nadto, w odniesieniu do czynu z pkt LV wyroku, o uchylenie wyroku w tym zakresie i umorzenie postępowania na zasadzie art. 62 a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wnioski o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych **S. K., A. D., Ł. R. i B. P.**

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zarzuty wniesionych przez obrońców apelacji, w odniesieniu do oskarżonych S. K., Ł. R., A. D. i B. P., jak i argumenty użyte na ich poparcie okazały się na tyle nieskuteczne, że apelacje te nie mogły zostać uwzględnione.

Apelacja obrońcy oskarżonego S. K. – w zakresie zarzutu z pkt XXII - w swojej zasadniczej części (pomimo wskazania na obrazę przepisów art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.) sprowadza się do kwestionowania sędziowskiej oceny dowodów (obraza art. 7 k.p.k.) w postaci depozycji P. D..

Podobny charakter ma apelacja obrońcy oskarżonego Ł. R. – w zakresie zarzutu z pkt XXX. Obrońca tego oskarżonego, podnosząc zarzuty obrazy przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., w rzeczywistości kwestionuje sędziowską ocenę dowodu w postaci wyjaśnień współoskarżonego S. B. (1).

Również apelacje oskarżonych A. D. i B. P. (podniesione zarzuty obrazy art. 7 k.p.k., 410 k.p.k., 424 k.p.k. czy błędnych ustaleń faktycznych) sprowadzają się do sfery sędziowskiej oceny dowodów (w istocie obraza art. 7 k.p.k.).

Odnosząc się do wskazanych wyżej apelacji przypomnieć należy - co wielokrotnie podkreślano zarówno w rzecznictwie sądów, jak i w doktrynie - że obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem sądu pierwszej instancji, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało to poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi przy tym wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. O przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów można mówić tylko wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiste błędy natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów czy okoliczności) bądź logicznej (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów). Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, musi wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia - jeśli tego nie czyni, a ogranicza się jedynie do zapewnienia, że badane zdarzenia miały inny przebieg, to nie można oczekiwać, że krytyka ta zostanie uwzględniona (byłoby to bowiem postępowanie dowolne, przenoszące gołosłowne zapewnienia nad działalność racjonalną, opartą na dowodach).

W ocenie Sądu Apelacyjnego apelacje obrońców oskarżonych - we wskazanym wyżej zakresie - podniesione w nich zarzuty oraz ich uzasadnienie miały w decydującej mierze charakter polemiczny, sprowadzający się do podważania oceny dowodów, dokonanej przez sąd pierwszej instancji (w szczególności depozycji P. D. czy S. B. (1)). Tego rodzaju krytyka odwoławcza, sprowadzająca się jedynie do zapewniania, iż określone zdarzenie lub zdarzenia miały inny przebieg, aniżeli ustalone przez sąd pierwszej instancji (bądź też, że do zdarzeń tych w ogóle nie doszło), bez wykazania błędów w rozumowaniu sądu pierwszej instancji, a przy tym oparta niejednokrotnie na wybiórczej i selektywnej analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie mogła być skuteczna na gruncie art. 7 k.p.k. W procesie karnym nie chodzi bowiem o to, czy określone ustalenia faktyczne są przekonujące dla strony, lecz o to, czy są one przekonujące lub nieprzekonujące dla sądu w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sama odmiennosc przekonania strony apelującej odnośnie do danych ustaleń faktycznych, nie uzasadnia zarzutu obrazu przepisu art. 7 k.p.k. Z kolei przepis art. 410 k.p.k. stanowi, że podstawą wyroku może być tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej - oznacza to, że Sąd wydając wyrok nie może się opierać na tym, co nie zostało ujawnione w toku rozprawy, jak również to, że sąd nie może opierać się przy wydawaniu orzeczenia tylko na części materiału dowodowego. Artykuł 410 k.p.k., nakazujący uwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie, nie może być jednak rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu. Byłoby to oczywiście często niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne okoliczności. Nie można zarzutu apelacyjnego opierać na tym, iż pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli sąd rozważył je i ocenił ich znaczenie w sposób określony w art. 7 k.p.k.

Na gruncie niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, iż głównym źródłem dowodowym, w oparciu o które, w przeważającej mierze sąd pierwszej instancji czynił ustalenia faktyczne, stanowiły depozycje współoskarżonego P. D. - w odniesieniu do oskarżonego S. K., oraz współoskarżonego S. B. (1) - w odniesieniu do oskarżonych A. D., B. P. czy Ł. R.. Wbrew zarzutom formułowanym w apelacjach obrońców, polskiej procedurze karnej obca jest zasada "testis unus testis nullus". Zeznania jednego świadka, czy też wyjaśnienia jednego oskarżonego bądź współoskarżonego mogą być wystarczające dla dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych, pod warunkiem, że ocena takiego jedyne dowodu jest rzeczowa, logiczna i nie przekracza granic dowolności. Dla pozytywnej oceny dowodu z zeznań lub wyjaśnień takiej osoby nie jest niezbędne, by każda podawana przez nią okoliczność podlegała weryfikacji i takiego wymogu nie można z pewnością wyprowadzić z treści art. 7 k.p.k. Gdyby taka reguła w procesie karnym obowiązywała, to podważałaby w ogóle sens instytucji świadka koronnego czy tzw. małego świadka koronnego dopuszczonego, jako źródła dowodowego, w określonych kategoriach spraw właśnie wobec ograniczonych możliwości pozyskiwania innych dowodów. Kwestia "interesowności" w wykonaniu autora pomówienia stanowi tylko jeden z elementów oceny jego wiarygodności, a chęć uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary w trybie art. 60 k.k., nie może być traktowana negatywnie. Kwestionowanie wiarygodności zeznań lub wyjaśnień takiej osoby tylko na tej podstawie, że depozycje te pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego lub, że nie znalazły one potwierdzenia w innych dowodach, i jednocześnie podnoszenie, że osoba taka ma interes w obciążaniu innych oskarżanych, gdyż stwarza mu to szansę na uniknięcie lub istotne złagodzenie odpowiedzialności karnej, w swej istocie stanowi kwestionowanie obowiązującej

regulacji prawnej. Dowód taki, jak każdy inny dowód ujawniony w postępowaniu, podlega swobodnej ocenie, której zasady nie sprzeciwiają się ustaleniu sprawstwa innych osób oskarżonych także wówczas, gdy dowód z zeznań lub wyjaśnień takiej osoby jest w sprawie jedynym dowodem bezpośrednim. Ocena depozycji takiej osoby, o ile zostanie dokonana zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k., oraz przy uwzględnieniu treści art. 410 k.p.k., pozostaje pod ochroną reguły swobodnej oceny dowodów, co jest prawem sądu pierwszej instancji.

Ze wskazanych wyżej powodów nie może zostać uwzględniony argument obrońcy oskarżonego S. K., że skoro obciążające wyjaśnienia współoskarżonego P. D. nie zostały każdorazowo potwierdzone innymi dowodami, to te depozycje nie mogą zostać uznane za podstawę dokonywania prawidłowych ustaleń faktycznych. Takie stanowisko obrońcy, zaprezentowane w apelacji ma charakter polemiczny i nie mogło skutecznie podważyć oceny materiału dowodowego i ustaleń sądu pierwszej instancji. Wyjaśnienia składane w toku postępowania przez oskarżonego P. D., m.in. w zakresie transakcji z oskarżonym S. K. były przedmiotem analizy i oceny sądu pierwszej instancji, co znalazło swój wyraz w treści pisemnego uzasadnienia i Sąd Apelacyjny podzielił ocenę sądu meriti. Obrońca oskarżonego S. K. zarzucając sądowi pierwszej instancji – w zakresie zarzutu z pkt XXII - dowolność oceny materiału dowodowego oraz prezentując własną w tym zakresie argumentację i interpretację materiału dowodowego, sam jednocześnie w taką dowolność popada. Obrońca S. K., kwestionując ocenę dowodu z wyjaśnień P. D. nie wskazuje na czym konkretnie owa dowolność miała polegać. Argumentacja obrońcy sprowadza się do twierdzenia, że wyjaśnienia P. D. są pozbawione przymiotu wiarygodności, natomiast w pełni wiarygodnymi są przeciwstawne wyjaśnienia S. K.. Tego rodzaju argumentacja obrońcy, motywowana jedynie interesem procesowym reprezentowanej strony nie może zostać uwzględniona i nie może skutkować podzieleniem zarzutów o naruszenie w tym zakresie art. 7 k.p.k.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zasługują na uwzględnienie również argumenty i zarzuty obrońcy oskarżonego Ł. R. w zakresie zarzutu z pkt XXX. Depozycje S. B. (1) oraz wyjaśnienia oskarżonego Ł. R. były przedmiotem analizy oraz oceny sądu pierwszej instancji. Zdaniem Sądu Apelacyjnego wniosków wysnutych przez sąd pierwszej instancji – zakresie oceny wiarygodności częściowo rozbieżnych wersji S. B. (1) i Ł. R. - nie można żadną miarą uznać za dowolne. Współoskarżony S. B. (1) w swoich wyjaśnieniach opisał m.in. okoliczności transakcji zawieranych z oskarżonym Ł. R.. Wbrew twierdzeniom obrońcy, depozycje S. B. (1) - odnośnie marihuany sprzedawanej Ł. R. - są spójne i logiczne. Relacja S. B. (1) nie obfituje wprawdzie w liczne, wyjątkowe szczegóły czy okoliczności, ale jest to zrozumiałe z uwagi na charakter tego rodzaju działalności przestępczej oraz jej rozmiaru - kontakty między S. B. (1) a Ł. R. oraz zawierane transakcje były stałe i regularne. Nielegalne ze swej natury transakcje narkotykowe przeprowadzane są z reguły szybko, przy najmniejszym możliwym zaangażowaniu innych osób, co ma przede wszystkim na celu zminimalizowania ryzyka ujęcia uczestników tej transakcji. Najczęściej uczestnikami tego rodzaju transakcji są jedynie dostarczający narkotyku i osoba go odbierająca. Specyfika tego rodzaju transakcji powoduje, że przeważnie jedynym źródłem informacji o tego rodzaju transakcjach jest jeden z jej uczestników. Sama jednak ta okoliczność, że źródłem informacji o przeprowadzonych nielegalnych transakcjach narkotykowych jest jeden z jej uczestników nie może być wyłączną podstawą do podważenia wiarygodności takich depozycji. S. B. (1) przedstawił w swoich relacjach zasadnicze elementy tych transakcji tj. z kim, gdzie, kiedy, w jaki sposób, oraz źródło pochodzenia marihuany. Twierdzenia zawarte w apelacji obrońcy Ł. R. odnośnie wskazanego zarzutu, mają charakter jedynie polemiczny i sprowadzają się do zapewnienia, że relacja S. B. (1) - obciążająca dla Ł. R. - jest niewiarygodna, natomiast w pełni wiarygodną jest wersja samego oskarżonego Ł. R., który wyraźnie dążył do minimalizacji swojej odpowiedzialności. Tego rodzaju argumentacja obrońcy, wskazująca na obrazę art. 7 k.p.k., bez wykazania na czym konkretnie owo naruszenie miało polegać nie może zostać uwzględniona.

Sąd Apelacyjny w przeważającej mierze nie podzielił również argumentacji zawartej w apelacji oskarżonego A. D.. Zarzut obrazę art. 7 k.p.k. (nieprawidłowa, zdaniem obrońcy, ocena przeciwstawnych depozycji S. B. (1) i A. D.) opiera się na nieuzasadnionym twierdzeniu obrońcy, że obciążające oskarżonego A. D. depozycje współoskarżonego S. B. (1) są niewiarygodne, bez jednoczesnego wskazania, na czym polegał błąd sądu pierwszej instancji w ocenie tego dowodu. Obrońca oskarżonego A. D., prezentując swoją argumentację w uzasadnieniu apelacji, przedstawił ją w oderwaniu od pozostałego materiału dowodowego. Niewątpliwie jedynym dowodem wskazującym bezpośrednio na udział oskarżonego A. D. w przypisanych mu przestępstwach są wyjaśnienia S. B. (1). Zdaniem Sądu Apelacyjnego

nie można jednak uznać - tak jak twierdzi obrońca w przedmiotowej apelacji – że jest to dowód jedyny, nie mający żadnego potwierdzenia w innych dowodach. Wyjaśnienia S. B. (1) dotyczące roli A. D. w przestępczym procederze znajdują pośrednie potwierdzenie w wyjaśnieniach R. T. i P. D., z którymi przecież S. B. (1) współpracował w swojej przestępczej działalności. Sąd pierwszej instancji dokonał wnikliwej analizy wyjaśnień wskazanych wyżej R. T., P. D. i S. B. (1), i wniosków oraz ocen wyprowadzonych przez ten sąd, odnośnie udziału i roli A. D. nie można uznać za dowolne. W ocenie Sądu Apelacyjnego całościowa ocena materiału dowodowego, w tym wyjaśnień R. T., P. D. oraz S. B. (1) pozwalała sądowi pierwszej instancji na w pełni uzasadnioną konstatację, że depozycje S. B. (1), wskazujące bezpośrednio na udział A. D. w przypisanych mu przestępstwach związanych z obrotem narkotykami, zasługiwały na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności. Oceny sądu pierwszej instancji - w kontekście podniesionych zarzutów – nie podważa ta okoliczność, że oskarżony A. D. był pozbawiony wolności w okresie do dnia 11 maja 2013 r. (zarzut XXVI aktu oskarżenia). Sąd pierwszej instancji miał na uwadze wskazane okoliczności, co znalazło swój wyraz w treści pisemnego uzasadnienia (s. 36-37). Data tego czynu tj. zarzutu z pkt XXVI, nie została określona dokładną datą, ale poprzez wskazanie pewnego przedziału czasowego. Sąd pierwszej instancji zasadnie skonstatował – w powiązaniu z niebudzącą wątpliwości datą opuszczenia zakładu karnego przez A. D. - że przekazanie stosunkowo niewielkiej ilości tj. 100 gram marihuany mieściło się w określonym wcześniej w zarzucie okresem popełnienia tego czynu. Mając na uwadze prawidłowe ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, Sąd Apelacyjny dokonał zmiany opisu przypisanego oskarżonemu A. D. czynu poprzez doprecyzowania okresu, w przeciagu którego dopuścił się on czynu zarzucanego mu w pkt XXVI aktu oskarżenia.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się również uchybień wskazanych w apelacji obrońcy oskarżonego B. P..

Odnośnie zarzutu z pkt 1a apelacji - obraza art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. – mającego polegać na pominięciu jednego z protokołów depozycji S. B. (1) z k. 2699-2702 to raczej ma obrońca oskarżonego - co wynika także z treści pisemnego uzasadnienia wyroku - że sąd pierwszej instancji dokonując ustaleń faktycznych nie opierał się na tym protokole. Sąd Apelacyjny zauważa jednak, że wspomniany protokół z k. 2699-2702 stanowi niejako podsumowanie wcześniejszych depozycji S. B. (1) (S. B. (1) w przedmiotowym protokole wspomina ogólnikowo o transakcji z B. P. zaznaczając, że na temat tego zdarzenia wyjaśniał już wcześniej oraz, że podtrzymuje w tym zakresie złożone wyjaśnienia). Ponadto wspomniany protokół z k. 2699-2702 został ujawniony w toku rozprawy (rozprawa w dniu 09 maja 2017 r.), podobnie jak pozostałe protokoły wyjaśnień S. B. (1). Mając na uwadze powyższe okoliczności, zarzut obrazy art. 410 k.p.k. (w powiązaniu z obrazą art. 7 k.p.k.) nie może się ostać. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie można w świetle powyższego, podzielić stanowiska obrońcy, że pominięcie wskazanego protokołu z k. 2699-2702 mogło mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

Kolejne sformułowane przez obrońcę oskarżonego B. P. zarzuty, tj. obrazy art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. oraz błędnych ustaleń faktycznych (ten ostatni zarzut stanowi w istocie powtórzenie wcześniejszych zarzutów, opartych o naruszenie art. 7 k.p.k.) mają, w ocenie Sądu Apelacyjnego charakter polemiczny. Argumentacja tego obrońcy – w zakresie omawianych zarzutów sprowadza się do zapewniania, że dowody dla oskarżonego korzystne, tj. wyjaśnienia samego oskarżonego są bardziej wiarygodne, aniżeli pozostałe dowody, dla osoby oskarżonego niekorzystne, a tym samym, że samo zdarzenia miało inny, aniżeli ustalony przez sąd pierwszej instancji przebieg. W ocenie Sądu Apelacyjnego prezentowana przez obrońcę oskarżonego krytyka orzeczenia sądu pierwszej instancji, jako zupełnie dowolna i oderwana od okoliczności dowodowych, nie mogła zostać uwzględniona przez sąd odwoławczy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, apelacja obrońcy stanowi przejaw własnej interpretacji okoliczności sprawy, pomijającej niekorzystne dla oskarżonego elementy, co nie może być wystarczające dla skutecznego podważenia ustaleń dokonanych przez sąd meriti. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, ustalenia i wnioski wysnute przez sąd pierwszej instancji opierały się na logicznej analizie całokształtu materiału dowodowego i nie przekroczyły granic określonych w art. 7 k.p.k.

Niewątpliwie raczej ma obrońca oskarżonego B. P., że jedynym dowodem wskazującym bezpośrednio na udział w przestępstwie B. P. są wyjaśnienia współoskarżonego S. B. (1). Nie można jednak podzielić argumentacji obrońcy podnoszącego, że wyjaśnienia oskarżonych P. D. i R. T. nie mają znaczenia. Z ustaleń sądu pierwszej instancji (m.in. w oparciu o wyjaśnienia P. D. i R. T.) wynika, że poszukiwali oni kupca na przemyconą do Polski kokainę i w tym celu spotkali się z oskarżonym S. B. (1). S. B. (1) z kolei skontaktował się w tym celu z B. P. i już razem

sfinalizowali transakcję. Wbrew twierdzeniom obrońcy, wymowa omawianych depozycji jest jednoznaczna – sąd pierwszej instancji w pełni zasadnie uznał, że relacje wskazanych osób, tj. P. D., R. T. i S. B. są spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą logiczną całość. Obrońca oskarżonego zdaje się zapominać, że przedmiotem transakcji była cały czas ta sama porcja kokainy i obrót nią dokonywał się na kolejnych etapach przed ostatecznym przekazaniem jej bezpośrednim konsumentom. Nie można zatem twierdzić, że relacje S. B. (1) są w tym zakresie gołosłowne. Podnoszona przez obrońcę oskarżonego B. P. okoliczność, że P. D. i R. T. nie widzieli bezpośrednio B. P. – w świetle całości materiału dowodowego oraz jego wymowy - nie może stanowić podstawy dla zasadnego kwestionowania prawidłowości oceny depozycji S. B. (1) i przyznanego im przez sąd meriti waloru wiarygodności. Tak samo należy ocenić rzekome wątpliwości odnośnie przewozu narkotyków na Słowację – okoliczności te wynikają z depozycji S. B. (1) (sam S. B. (1) na Słowację wprawdzie nie pojechał, pojechali tam oskarżony B. P. i nieznany S. B. (1), nieustalony mężczyzna). W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest powodów, dla których miałyby to wyglądać inaczej, aniżeli przedstawił to S. B. (1); jest to najbardziej logiczna i prawdopodobna wersja, a wątpliwości obrońcy w tym zakresie stanowią przejaw nieuzasadnionej spekulacji.

Reasumując powyższe rozważania odnośnie podniesionych w omawianych apelacji zarzutów, Sąd Apelacyjny nie dostrzega w tym zakresie uchybień w rozumowaniu sądu pierwszej instancji. Krytyka odwoławcza nie może sprowadzać się jedynie do gołosłownego zapewniania – tak jak w przedmiotowych apelacjach - że obciążające apelujących oskarżonych depozycje są niewiarygodnym materiałem dowodowym, natomiast wiarygodnymi są wersje samych oskarżonych tj. S. K., A. D., B. P. czy Ł. R., zaprzeczających lub minimalizujących swój udziałowi w popełnieniu przypisanych im przestępstw. Jak zostało zaznaczone we wcześniejszym fragmencie niniejszego uzasadnienia, swobodna ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego jest prawem sądu pierwszej instancji i o ile ocena ta została dokonana zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k., pozostaje ona pod ochroną tego przepisu. W ocenie Sądu Apelacyjnego, sąd meriti nie przekroczył w niniejszej sprawie granic swobodnej oceny dowodów.

Sąd Apelacyjny nie podzielił podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego S. K. zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary. W ocenie Sądu Apelacyjnego argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu apelacji nie mogła doprowadzić do postulowanej w środku zaskarżenia zmiany wyroku, poprzez złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz warunkowe zawieszenie jej wykonania. Niewspółmierność kary jest pojęciem ocennym. Art. 438 pkt 4 kpk mówi o niewspółmierności rażącej, a więc chodzić tu musi o dysproporcję znaczną, bijącą wręcz w oczy, a nie o ewentualne drobne różnice w ocenach sądów pierwszej i drugiej instancji. W ramach tej przyczyny odwoławczej nie jest możliwe dokonywanie dowolnej korekty orzeczenia w każdej sytuacji, w której sąd odwoławczy dochodzi do wniosku, że karę należałoby ukształtować nieco odmiennie. W ramach tej przyczyny odwoławczej chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym. Zawarte w art. 438 pkt 4 k.p.k. określenie "niewspółmierność" oznacza "brak proporcji", czy "odpowiedności pomiędzy czymś a czymś". Chodzi zatem o ocenę zachowania przez sąd pierwszej instancji proporcji pomiędzy wymiarem kary, a okolicznościami, które miały wpływ na to rozstrzygnięcie. Innymi słowy, rażąca niewspółmierność kary występuje wówczas, gdy sąd pierwszej instancji w jaskrawy sposób nie skoreluje wymierzonej kary z okolicznościami mającymi wpływ na taki a nie inny wymiar kary. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach, co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (tak przykładowo SA w Łodzi II Aka 264/13, LEX 1425460, SA we Wrocławiu II Aka 101/15, LEX 1747308; podobnej treści poglądy były wielokrotnie prezentowane w orzecznictwie sądów i praktyka orzecznicza jest w tym zakresie ugruntowana). Sąd Apelacyjny nie dopatruje się w karze orzeczonej wobec S. K. (czy to karach jednostkowych czy też karze łącznej) cech rażącej surowości, co mogłoby uzasadniać dokonanie ewentualnych zmian w treści wyroku. Sąd pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił i ocenił okoliczność mające wpływ na taki, a nie inny wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego S. K..

Sąd Apelacyjny nie podzielił również zarzutu oraz argumentacji obrońcy oskarżonego Ł. R. odnośnie czynu z pkt XXXI (posiadanie 0,47 g marihuany, art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że możliwość umorzenia postępowania w oparciu o przepis art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomania

jest możliwością, a nie obowiązkiem sądu (wspomniany przepis wprowadza fakultatywną możliwość umorzenia postępowania). Przepis art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na który powołuje się obrońca oskarżonego stanowi, że takie przesłanki, jak nieznaczna ilość substancji odurzającej oraz przeznaczenie jej na własny użytek nie są wystarczającymi do umorzenia postępowania; postępowanie może zostać umorzone ponadto tylko w razie stwierdzenia, że orzeczenie kary wobec sprawcy byłoby niecelowe z uwagi na okoliczności czynu oraz stopień społecznej jego szkodliwości. Sądowi Apelacyjnemu nie umknęła również ta okoliczność, że za wskazany czyn sąd pierwszej instancji wymierzył oskarżonemu Ł. R. karę grzywny w wymiarze 50 stawek po 10 zł każda stawka (co można uznać za karę wręcz symboliczną), a w procesie wymiaru łącznej kary grzywny, odnośnie tejże jednostkowej kary grzywny, sąd zastosował dobrodziejstwo pełnej absorpcji.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, Sąd orzekł zgodnie z obowiązującymi przepisami, zasądzając stosowne wynagrodzenie na rzecz obrońcy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.